

Arrest

nr. 117 771 van 28 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 21 januari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. NUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de thans bestreden beslissing wordt in hoofde van verzoeker een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De *“Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten”* luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14, § 3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, V. D, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, valsheid in geschriften en gebruik

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 11°: werd sedert minder dan tien jaar uit het Rijk teruggewezen; betrokkene maakt het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 28.10.2005, in werking getreden op 06.03.2009.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2.1. De verwerende partij werpt in haar nota op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing - met name het feit dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk is teruggewezen - niet betwist, en dat zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1° of 11° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden, doch een gebonden bevoegdheid heeft om het bevel af te leveren, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten van de bestreden beslissing.

2.2.2. Luidens artikel 39/82, § 1, eerste lid is een schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve akte slechts aan de orde wanneer diezelfde akte vatbaar is voor vernietiging. De vordering tot schorsing is immers een *accessorium* van het annulatieberoep.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

11° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet betwist dat hij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° en 11° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° en 11° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat hij het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing van 28 oktober 2005, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen nut opleveren. Verzoeker toont bijgevolg in beginsel dan ook geen belang aan bij zijn vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Ter zitting gevraagd naar zijn belang bij de onderhavige vordering, stelt verzoeker dat hij een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de afwijzende beslissing die volgde op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze zaak werd nog niet behandeld, zo betoogt hij, en hij zou, ongeacht de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, in zijn rechten worden geschaad indien hij zou worden verwijderd alvorens uitspraak werd gedaan inzake zijn beroep. Voorts verwijst verzoeker naar de door hem opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad een beroep heeft aanhangig gemaakt tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 6 november 2013 waarbij hij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van artikel 55/4 van diezelfde wet, met name omdat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd en hij op 28 oktober 2005 werd onderworpen aan een ministerieel besluit tot terugwijzing. Deze zaak werd nog niet gefixeerd. Evenwel moet evenzeer worden vastgesteld dat de Raad thans geen uitspraak kan doen over een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dat verzoeker zelf heeft nagelaten om, middels de instrumenten die de vreemdelingenwet hem ter beschikking stelt, een verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging in te dienen van de voormelde beslissing van 6 november 2013 waarvan hij desgevallend bij wege van het indienen van een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de spoedige behandeling kon vragen. Verzoeker is aldus zelf in gebreke gebleven zijn rechten te vrijwaren en toont op deze gronden niet aan dat hij, in weerwil van het hiervoor gestelde met betrekking tot de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, alsnog een belang zou behouden bij de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

2.2.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij geeft een theoretische uiteenzetting rond de draagwijdte van deze bepalingen en stelt vervolgens:

"In casu herneemt verzoeker hieronder integraal de belangrijkste passages uit zijn aanvraag verblijf om medische redenen, zoals bij verzoekschrift conform art. 9ter vreemdelingenwet neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 18.10.2013, dewelke onverkort toepasbaar zijn op een schending van artikel 3 EVRM, zoals supra gemotiveerd.

(zie stuk 3)

"1. Betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van mechanische darmobstructie, ook genaamd "ileus" of "darmafsluiting". Hierbij kan het voedsel het lichaam niet als ontlasting verlaten, met als gevolg dat er ernstige klachten ontstaan. Zonder verdere behandeling is de aandoening levensbedreigend.

(zie stuk 7)

In bijlage wordt een artikel inzake deze ziekte, de gevolgen en de vereiste behandeling opgenomen.

(zie stuk 8)

Daarenboven werd de mechanische darmobstructie dermate complex, gelet op een bijkomende ziektebeeld van een grote "hernia diaphragmatica". Hierbij is er sprake van een breuk in het middenrif zijnde een spier tussen de borstholte en de buikholte, waardoor een deel van de buikinhoud in de borstholte terechtkomt.

In bijlage wordt een artikel inzake deze ziekte, de gevolgen en de vereiste behandeling opgenomen.

(zie stuk 9)

Als gevolg van deze preciaire gezondheidstoestand heeft verzoeker verschillende chirurgische operaties ondergaan, waarbij hij zelfs tot vijf dagen in comateuze toestand verkeerde.

Er zijn eveneens psychiatrische gevolgen, o.m. suïcidaal gedrag en een Post- Traumatisch Stress Syndroom aanwezig, die de regelmatige opvolging eist van een psychiater, Dokter ANA verduidelijkt in zijn bijlage aan het gestandaardiseerd medisch getuigschrift als volgt:

(zie stuk 7)

" Voornoemde patiënt heeft in intensieve zorgen gelegen van 17.3.2013 t. e. m. 20.4.2013 wegens grote ingewikkelde diafragmatische hernia waarna colectomie en appendectomie moesten gebeuren. Na optreden van hervallen van hernia en eviceratie op laprotomiewonde heeft de patient revisie-laprotomie ondergaan. Nadien zware pneumonie en empyeem thorax waarvoor thoraxdrain. Patiënt heeft door zijn ziekte en de consequenties die daarbij kwamen kijken een moeilijke en dramatische periode doorgebracht en overleven. Hij kan daardoor met moeite inslapen en heeft concentratieverlies en krijgt regelmatig backflashes van die zware periode toen hij in het ziekenhuis lag. De klachten passen bij Post-Traumatisch Stress Syndroom die regelmatige opvolging eist door een psychiater. Bovendien kan recidief en herval van herniate en darmobstructie op elk moment optreden. Daarnaast lijdt hij aan chronische buikpijn en verandering stoelgangpatroon waarvoor hij nu in behandeling is. "

2. Betreffende de heersende situatie in Marokko

Omtrent de beschikbaarheid, de continuïteit en de toegankelijkheid (kost ten laste van de patiënt, voorwaarden van toegankelijkheid,...) van de adequate behandeling, die kan bestaan uit: medicijnen, medisch materiaal, labo onderzoeken, medische opvolging en hospitalisatie enerzijds en

- Anderzijds omtrent de sanitaire en sociale situatie in het algemeen: politiek van financiering van de gezondheidszorg; niveau van toegankelijkheid tot essentiële geneesmiddelen; geografische spreiding van ziekenhuizen, toegang tot gezondheidszorg, etc...).

kan worden verwezen naar een zeer recent nieuwsartikel van 27.3.2013 uit "The New York Times" getiteld "Morocco 's Health Care System in Distress "), hetgeen boekdelen spreekt.

(zie stuk 10)

De impact van de ziekte van verzoeker brengt volgens bovenbeschreven documenten aldus met zich, dat indien verzoeker om welke reden dan ook naar zijn land van herkomst zou worden terugverwezen, zijn overlevingskansen – wegens gebrek aan adequate medische behandelingsopportuniteiten -, uiterst gering tot nihil zijn. "

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Uit de uiteenzetting kan worden afgeleid dat verzoeker een ernstige medische ingreep heeft moeten ondergaan en dat de nasleep ervan zeer belastend is geweest voor zijn persoon. Echter, wat zijn huidige situatie betreft, blijkt, uit het voorgelegde medische attest, dat hij gelet op zijn medische voorgeschiedenis moeite heeft met inslapen, last heeft van concentratieverlies en regelmatig 'backflashes' heeft van die zware periode en dat deze klachten zouden passen bij een posttraumatisch stresssyndroom dat regelmatige opvolging vereist door een psychiater. Voorts wordt melding gemaakt van een mogelijk herval van 'herniate en darmobstructie' en wordt nog gesteld dat hij lijdt aan chronische buikpijn en 'verandering stoelgangpatroon'. Verzoeker verwijst verder naar een nieuwsartikel uit The New-York Times, getiteld "Morocco's Health Care System in Distress", van 27 maart 2013, om daaruit af te leiden dat, indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggewezen, zijn overlevingskansen wegens gebrek aan adequate medische behandelingsopportunities, uiterst gering tot *nihil* zijn.

De Raad stelt dus vast dat verzoeker in wezen aanvoert dat hij bij terugkeer, doordat hij niet adequaat kan worden behandeld, uiterst kleine overlevingskansen heeft.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het Hof oordeelde echter evenzeer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggedleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

In het artikel uit The New-York Times van 27 maart 2013, dat verzoeker bijvoegt, wordt in zeer algemene termen gesteld dat publieke ziekenhuizen worden geconfronteerd met een tekort aan dokters, uitrusting en medicatie, dat critici zeggen dat de middelen niet terechtkomen waar dat nodig is en dat in landelijke gebieden bepaalde mensen geen medische post in de buurt hebben. Verder wordt verwezen naar het feit dat er een tekort aan bloed zou zijn in een welbepaald hospitaal en dat een dokter aldaar stelde dat pijnstillers worden voorbehouden voor mensen die met extreme pijnen te kampen hebben, dat er geen intensive careafdeling is en dat de operatiezaal is gesloten voor renovatie, dat op de stoep van dit hospitaal mensen omstaanders smeken om hen medicatie te helpen kopen en dat soms personeel wordt omgekocht om wachtrijen in het ziekenhuis te omzeilen. Ook wordt gesteld dat weinig medische testen beschikbaar zijn in het laboratorium van het ziekenhuis.

De Raad is van oordeel dat dit artikel te algemeen is opgesteld om te kunnen voldoen als zijnde een aannemelijke indicator van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er mag immers niet aan worden voorbijgegaan dat uit het voorliggende artikel evenzeer blijkt dat er

ziekenhuizen en dokters zijn die, zelfs wanneer ze prioriteiten moeten stellen, dat doen in het belang van de patiënt en de ernst van de aandoening. Bovendien mag er niet aan worden voorbijgegaan dat naast de zeer algemene bewoordingen over de gezondheidszorg in Marokko, wordt toegespitst op de situatie in rurale gebieden in het algemeen en in één bepaald ziekenhuis in het bijzonder, waarbij uitdrukkelijk wordt gesteld dat patiënten die het nodig hebben, worden getransfereerd naar andere ziekenhuizen in Casablanca. Ten slotte moet nog worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar, zelfs niet aanvoert, dat hij in voorkomend geval niet beschikt over de middelen die nodig zijn om zich toegang te verschaffen tot de noodzakelijke gezondheidszorg.

Gelet op de hiervoor vermelde rechtspraak en het feit dat verzoeker geen enkel concreet op zijn persoonlijke situatie betrokken bewijskrachtig gegeven bijbrengt, doch zich, integendeel, beperkt tot een verwijzing naar een zeer algemeen artikel, zijn er geen redenen om aan te nemen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, omdat er geen adequate behandeling voorhanden zou zijn. Een schending van deze bepaling is dan ook geenszins aangetoond.

2.3. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet dan ook worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS